

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123011671
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123011671.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.03.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/191/2023 zo dňa 23.1.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 10.10.2023 v čase okolo 22:45 hod. viedol po predošlom požití alkoholických nápojov ako vodič bez príslušného vodičského oprávnenia osobné motorové vozilo zn. Ford Focus, ev. č. C. západným smerom po miestnej komunikácii v rómskej osade v obci D., kde sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho ľavou bočnou časťou osobného motorového vozidla zn. Ford Focus, ev. č. C. narazil do ľavej bočnej časti pozdĺž cesty zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. Peugeot 308, ev. č. E., čím došlo k poškodeniu oboch vozidiel, následne bol hliadkou Obvodného oddelenia PZ Prešov – Sever kontrolovaný a vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške k zisteniu požitia alkoholického nápoja alebo inej návykovej látky pred, alebo počas vedenia vozidla, ktorej sa menovaný po zákonom poučení podrobil prístrojom Alcotest Dräger, č. F., kde výsledok dychovej skúšky bol v čase o 23:59 hod. pozitívny, a to 0,70 mg/l (miligram etanolu na liter vydychovaného vzduchu), čo je v prepočte 1,46 promile, pričom bolo preukázané, že v čase dopravnej nehody mal v krvi koncentráciu prevyšujúcu 1 g/kg (promile) etylalkoholu a skutok spáchal napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/110/2022 zo dňa 30.05.2022, právoplatným dňa 30.05.2022, bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na doživotie.

Za to mu bol podľa § 289 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 1, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj bližšie písomne odôvodnil. Uviedol, že dokazovaním neboli preukázané skutočnosti relevantné pre uznanie jeho viny tak, ako znie obžalobný návrh. Podľa neho z vykonaného dokazovania vyplýva, že došlo k stretu dvoch osobných motorových vozidiel v rómskej

osade D.. K stretu došlo vo veľmi nízkej rýchlosti, pričom spôsobená škoda bola nepatrná a poškodený si ju ani v konaní neuplatnil. Svedkovia G. H. a G. I. zhodne s ním uviedli, že auto tlačili. Rovnako vypovedal aj on, keď tvrdil, že motorové vozidlo po celý čas tlačil. Svoj rozpor vo výpovedi z prípravného konania a výpovedi urobenej pred súdom vysvetlil, že bol presvedčený, že aj tlačenie je trestným činom. Je presvedčený, že súd prvého stupňa vyhodnotil výpoveď jeho a poškodeného ako účelovú, v snahe vyvinúť ho. Vo vzťahu k nemu považuje za potrebné podotknúť, že obhajoba vstúpila do tohto konania až po podaní odporu, v ktorom uviedol, že motorové vozidlo tlačil a nevedol v zmysle zákona o cestnej premávke, a z tohto dôvodu nejde o žiadnu účelovú obranu. Podľa § 124 ods. 1 Tr. poriadku sa výpoveď obvineného zapíše do zápisnice spravidla podľa diktátu vypočúvajúceho v priamej reči a pokiaľ možno doslova. Podľa jeho názoru vyjadrovanie a štylizácia jeho výpovede z prípravného konania je na úrovni osoby s vyšším vzdelaním a nie na úrovni osoby so základným osobitným vzdelaním (uvedené v zápisnici), aké má on. Ako obžalovaný na pojednávaní uviedol pred súdom dňa 21.11.2023 pri odstránení rozporov: „ja som aj na polícii vravel, že som vozidlo tlačil, ja som tie papiere po sebe nečítal, ale ja som to tiež bral tak, že keď vozidlo tlačím, je to to isté, akoby som ho bol šoféroval.“ Tvrdí teda, že od začiatku (aj pred policajtom) uvádzal, že motorové vozidlo tlačil. Vo vzťahu k poškodenému uvádza, že poškodený bol v zmysle Trestného poriadku poučený, že je povinný vypovedať pravdu, nič nezamlčať, a o trestných následkoch krivej výpovede. Pred svojím výsluchom zložil prísahu a uviedol, že motorové vozidlo tlačili svedkovia. Tlačili ho, pretože bolo nepojazdné. Výslovne pred súdom uviedol, že „auto nebolo v pohybe, auto stálo, keď som videl obžalovaného v aute.“, „... ale bolo to tak, že obžalovaný v aute sedel v aute za volantom, ale auto nebolo naštartované.“ (zápisnica z HP zo dňa 15.12.2023). Účelovosť zmeny výpovedí prvostupňový súd vidí, že dôvodom tlačenia malo byť umožnenie inému vozidlu ísť do práce, na čo podľa názoru súdu stačil pohyb maximálne päť metrov a nie presun vozidla z miesta, kde bolo na začiatok osady a naspäť. Podľa názoru súdu táto vzdialenosť preukazuje účelovosť zmeny výpovede, keďže tlačiť vozidlo cca 180 m je nelogické. K tomuto považuje za potrebné uviesť, že tieto domnienky súdu o logickosti, či nelogickosti nemôžu byť vyložené v neprospech obžalovaného a zakladať jeho vinu. Obhajoba dala do pozornosti prvostupňového súdu a zároveň dáva do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie NS ČR sp. zn. 8Tdo/460/2013, na ktoré poukázal doktor Šamko sudca Krajského súdu Bratislava so záverom, že tlačenie motorového vozidla nie je trestným činom. Za vedenie motorového vozidla nemožno považovať jeho tlačenie, účelom zákazu vedenia motorových vozidiel nie je rozhodnutím obžalovanému, resp. nebola zakázaná manipulácia s nenaštartovaným, nepojazdným vozidlom jeho tlačením za využitia ľudskej sily. Zmyslom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá je znemožniť fyzickej osobe, páchatelovi viesť motorové vozidlá za využitia ich motorickej sily, teda ich pohonnej jednotky, teda nemožno za zakázanú činnosť považovať akékoľvek nakladanie s motorovým vozidlom, ale len také jeho ovládanie, ku ktorému sú nutné schopnosti potrebné k tomu, aby motorové vozidlo mohlo byť uvedené do pohybu za využitia jeho motorickej schopnosti. Podľa názoru obhajoby, vzhľadom na vyššie uvedené, vyhodnotil prvostupňový súd výpoveď poškodeného ako účelovú predčasne a zároveň dostatočne nezistil skutkový stav, na základe ktorého by bola jednoznačne preukázaná vina obžalovaného. V tomto konaní nebol skúmaný technický stav motorového vozidla, čo je podľa obhajoby kľúčové pre určenie, či bolo vôbec pojazdné, či ho vôbec mohol viesť. Podľa výpovedí svedkov, poškodeného a jeho motorové vozidlo zn. Ford pojazdné nebolo. Keďže súd sa vôbec pojazdnosťou motorového vozidla nezaoberal, podľa jeho názoru ho nemôže uznať v zmysle obžaloby za vinného, ale musí postupovať v zmysle zásady trestného konania „in dubio pro reo“.

V odôvodnení odvolania ďalej obžalovaný poznamenal, že porušenie povinnosti zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností a na to nadväzujúcich povinností orgánov činných v trestnom konaní, ustanovených v § 2 ods. 10 Tr. poriadku, nie je procesnou chybou v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku, resp. v tomto prípade v zmysle § 244 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku a nie je sankcionované rozhodnutím o odmietnutí obžaloby a vrátením veci prokurátorovi. Sankciu v tomto prípade predstavuje neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v súdnom konaní, a to vo vzťahu ku všetkým skutkovým zisteniam relevantným ako kvalifikačný moment z hľadiska uznania viny, čomu zodpovedá výrok súdu podľa § 285 písm. a) alebo písm. c) Tr. poriadku alebo skutková a kvalifikačná úprava žalovaných činov v prospech obžalovaného (R XXX/XXXX-XX). Obdobne Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6To/5/2015 zo dňa 15.12.2015 uviedol, že súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného

činu, pričom existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená, čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavovať v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada „in dubio pro reo“. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina. Z výpovede J. A. E. vyplýva, že vykonával hliadkovú službu v OO PZ Prešov a bol vyslaný do osady v D., kde mu poškodený uviedol, že mu niekto trafil do vozidla. Vybral sa do osady, kde našiel odparkované poškodené „anglické“ motorové vozidlo. To vyfotografoval a poprosil (dispečing), aby im poslali realizátora nehôd, pretože bol predpoklad, že vozidlo odišlo z miesta nehody. Svedok ďalej uviedol, že nebolo pochybné, kto motorové vozidlo šoféroval, nakoľko im poškodený ukázal kamerový záznam, kde vozidlo šoféroval obžalovaný. Tento záznam, ktorý má preukazovať, že šoféroval motorové vozidlo, mal byť pred súdom vykonaný, čím by sa vyvrátili tvrdenia jeho, poškodeného a svedkov, že motorové vozidlo bolo nepojazdné, toto iba tlačili a teda, že motorové vozidlo on nešoféroval. Považuje to iba za ničím nepodložené tvrdenie svedka E.. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že nebolo jasne preukázané, že motorové vozidlo viedol v zmysle zákona 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok vôbec stal. V prípade, ak bude odvolací súd názoru, že je potrebné doplniť dokazovanie, navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvé stupňa.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne i právny záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril, akými právnymi úvahami sa spravoval a prečo nevykonal ďalšie dôkazy. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje.

Vzhľadom na námietky obhajoby odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Prvostupňový súd na stranách 2-7 svojho odsudzujúceho rozsudku dôsledne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco rozobral všetky vykonané dôkazy, tieto vyhodnotil jednotlivo i v súhrne, presvedčivo vysvetlil, prečo neuveril tvrdeniam obžalovaného z hlavného pojednávania o tlačení motorového vozidla a ktoré dôkazy preukazujú jeho vinu a prečo. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu musí byť každému, aj nestrannému pozorovateľovi, bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaný

motorovým vozidlom vedeným v stave vylučujúcom spôsobilosť vplyvom alkoholu spôsobil dopravnú nehodu, pričom tak konal napriek tomu, že má zákaz vedenia motorových vozidiel na doživotie. Krajský súd tak považuje odôvodnenie rozsudku okresného súdu za plne súladné nielen s požiadavkami na odôvodnenie rozsudku plynúcimi z § 168 Tr. poriadku, ale aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ako už bolo uvedené, dôvody napadnutého rozsudku sú podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Obžalovaný sa bránil v podstate tým, že motorové vozidlo v čase skutku nevedol, ale ho len spolu s ďalšími tromi osobami tlačil.

Napriek uvedenej obrane obžalovaného aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

V prvom rade je potrebné poukázať na výpoveď samotného obžalovaného A. B. z 11.10.2023. V nej popísal, ako po požití alkoholických nápojov dňa 10.10.2023 okolo 22:00 hod. sa rozhodol, že ide preparkovať motorové vozidlo zn. Ford Focus, vzal kľúče, nasadol do neho, naštartoval a vyrazil smerom hore ulicou, otočil sa a následne jazdil naspäť dole ulicou, kde v zákrute narazil do osobného motorového vozidla zn. Peugeot. V celom rozsahu teda priznal vedenie motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky a spôsobenie dopravnej nehody. Tieto skutočnosti nespochybňoval ani pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konania dňa 13.10.2023, pri ktorom tiež uznal vinu. Len skutočnosť, že následne začal tvrdiť, že on iba nenaštartované vozidlo tlačil, neznamená, že sú pochybnosti o skutkových okolnostiach uvedených v obžalobe. Zmenu svojej výpovede na hlavnom pojednávaní totiž obžalovaný racionálne a hodnoverne vysvetliť nevedel, a s ohľadom na ďalšie vykonané dôkazy obžalovaným novotvrdené skutkové okolnosti nie sú ani logické a reálne.

Skutočnosti uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku totiž plynú aj zo svedeckej výpovede A. K. z 11.10.2023, v ktorej popisoval, ako obžalovaný šoféroval vozidlo zn. Ford tmavej farby, s ktorým sa asi po dvoch minútach vrátil na miesto nehody a zastavil s ním na kraji cesty pri svedkovi. Z uvedenej výpovede je nepochybné, že obžalovaný vozidlo netlačil, ale že ho viedol naštartované. Na hlavnom pojednávaní aj tento svedok síce svoju výpoveď zmenil tak, že obžalovaný s ďalšími osobami vozidlo tlačil, avšak ani on nevedel zmenu výpovede racionálne vysvetliť, pričom na hlavnom pojednávaní ešte aj zmenenú výpoveď menil. Takto na hlavnom pojednávaní najprv tvrdil, že obžalovaný sedel v aute a ostatní ho tlačili, pričom boli opití. Následne však už tvrdil, že ich nevidel tlačiť auto, ale si to domyslel preto, lebo je auto doteraz nepojazdné. Pri vysvetľovaní rozporov na hlavnom pojednávaní pritom svedok netvrdil, že takto v prípravnom konaní 11.10.2023 nevypovedal, ale obsah svojej výpovede z 11.10.2023 vysvetľoval len stresom.

Uvedenému hodnoteniu výpovedí zodpovedá aj svedecká výpoveď J. A. E., ktorý pri výkone hliadkovej služby v OO PZ Prešov – Sever bol dňa 10.10.2023 vyslaný na miesto činu. Uviedol, že vozidlo poškodeného A. K. a vozidlo vedené obžalovaným našiel asi 200 metrov od seba. O tom, že obžalovaný viedol predmetné vozidlo, nebola žiadna pochybnosť, pretože im poškodený ukázal aj ním zhotovený kamerový záznam, na ktorom obžalovaný šoféroval vozidlo. K tomuto je potrebné dodať, že existenciu predmetného obrazového záznamu nespochybňoval ani poškodený A. K. na hlavnom pojednávaní, len tvrdil, že použitý mobilný telefón už nemá a že obžalovaný len sedel v nenaštartovanom aute (čo už ale nezodpovedá jeho tvrdeniam, že nevidel tlačiť vozidlo a že obžalovaný s vozidlom zastavil pri ňom, ale nezodpovedá ani zisteniu, že obžalovaný s vozidlom potom odišiel a zaparkoval ho až o 200 metrov ďalej). Návrh obhajoby na zabezpečenie kamerového záznamu z mobilného telefónu poškodeného je teda nedôvodný.

Na hlavnom pojednávaní síce obžalovaný na podporu svojich tvrdení o tlačení vozidla označil osoby, ktoré ho mali tlačiť (pochybnosti o hodnovernosti vyvoláva už skutočnosť, že mená týchto osôb musel čítať z papiera). Avšak po výsluchu G. H. a G. I. na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že ich výpovede nie sú pravdivé. Je to zrejmé už zo skutočnosti, že obaja uvádzali, že obžalovaného vtedy potlačili

meter, možno dva metre, no podľa vykonaných dôkazov obžalovaný s predmetným vozidlom prešiel minimálne 200 metrov, keď po náraze do vozidla poškodeného odišiel, potom sa s vozidlom zn. Ford vrátil k poškodenému a následne ho zaparkoval asi 200 metrov od vozidla poškodeného.

Obhajobou navrhované zisťovanie technického stavu vozidla poškodeného odvolací súd teda považuje za nadbytočné, lebo prevádzkyschopnosť vozidla v čase skutku bola preukázaná už inými dôkazmi.

Po starostlivom zhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne aj podľa odvolacieho súdu sa skutok stal tak, ako ho ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Na základe uvedených dôkazov, výsledkov dychových skúšok obžalovaného, znaleckého posudku z odvetvia súdne lekárstvo, záznamu dopravnej nehody a zápisnice o obhliadke dopravnej nehody, ako aj odpisu registra trestov a trestného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/110/2022 z 30.05.2022 tiež podľa odvolacieho súdu bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a že ho spáchal obžalovaný ako trestne zodpovedný subjekt.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia. Uvedeným konaním totiž obžalovaný v priamom úmysle naplnil všetky pojmové znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona. Obžalovaný v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom alkoholu ako návykovej látky, viedol motorové vozidlo, teda vykonával činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený. Súčasne obžalovaný maril výkon trestného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/110/2022 z 30.05.2022 tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie o zákaze činnosti.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného, nezistil odvolací súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd používajúc zásady pre ukládanie trestov vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, majúc na zreteli účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, uložil obžalovanému nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby ustanovenej v § 289 ods. 3 Tr. zákona. Správne zohľadnil, že obžalovaný opakovane pod vplyvom alkoholu a v dobe zákazu vedenia motorových vozidiel nielen viedol motorové vozidlo, ale s ním aj narazil do iného vozidla. Viedol ho v osade, teda v mieste s vyšším výskytom ľudí. Od tohto konania ho neodradili predchádzajúce odsúdenia za takýto trestný čin, opakované výkony trestov odňatia slobody, zákazy činnosti, či skúšobná doba podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, z ktorej plynula hrozba premeny výkonu zvyšku trestu. Pri zistení len priťažujúcich okolností je potrebné súhlasiť s prvostupňovým súdom, že v prípade obžalovaného je možné ochranu spoločnosti výchovou obžalovaného a preventívnym pôsobením vo vzťahu k ostatným zabezpečiť už len prísny trestom odňatia slobody.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku jednomyseľne zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.